

Forfatter: ?

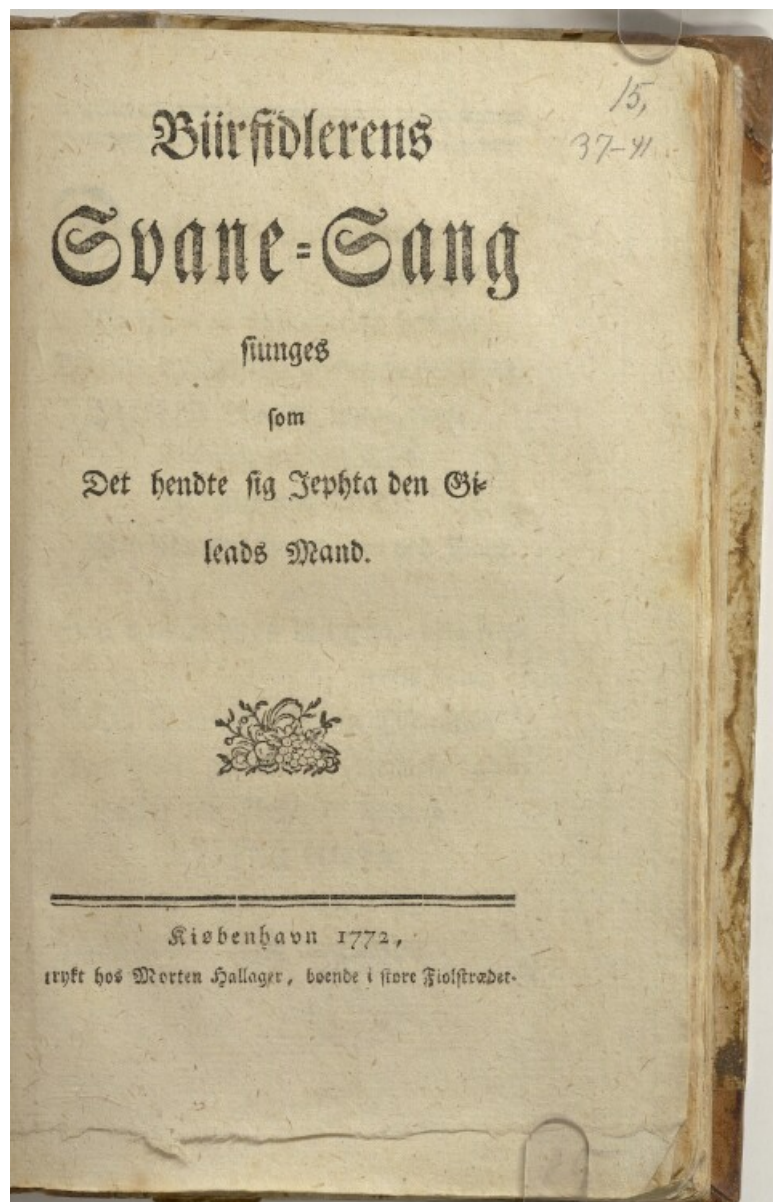
Titel: Biirfidlerens Svane-Sang siunges som Det hendte sig Jephta Gileads Mand.

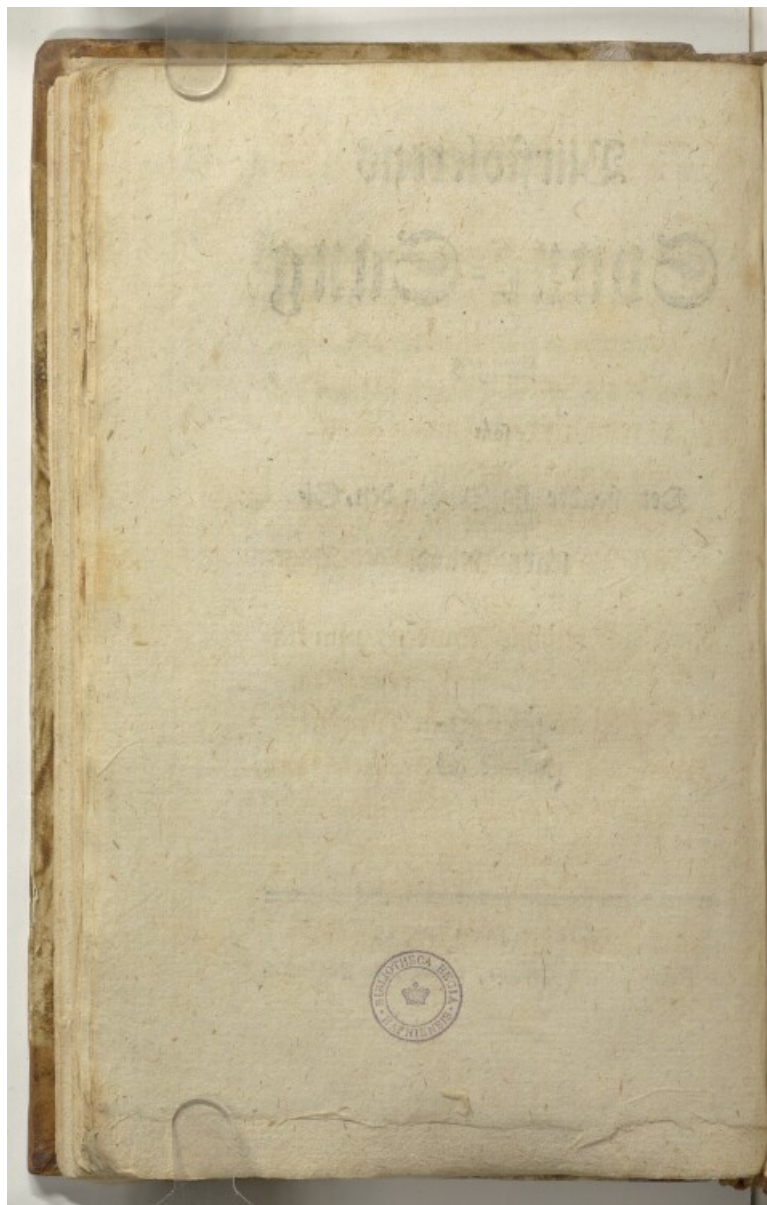
Citation: ?: "Biirfidlerens Svane-Sang siunges som Det hendte sig Jephta Gileads Mand.", i ?:
Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 7, Morten Hallager, 1772, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter:
https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-2_007-shoot-workid2_007_015/facsimile.pdf
(tilgået 14. maj 2021)

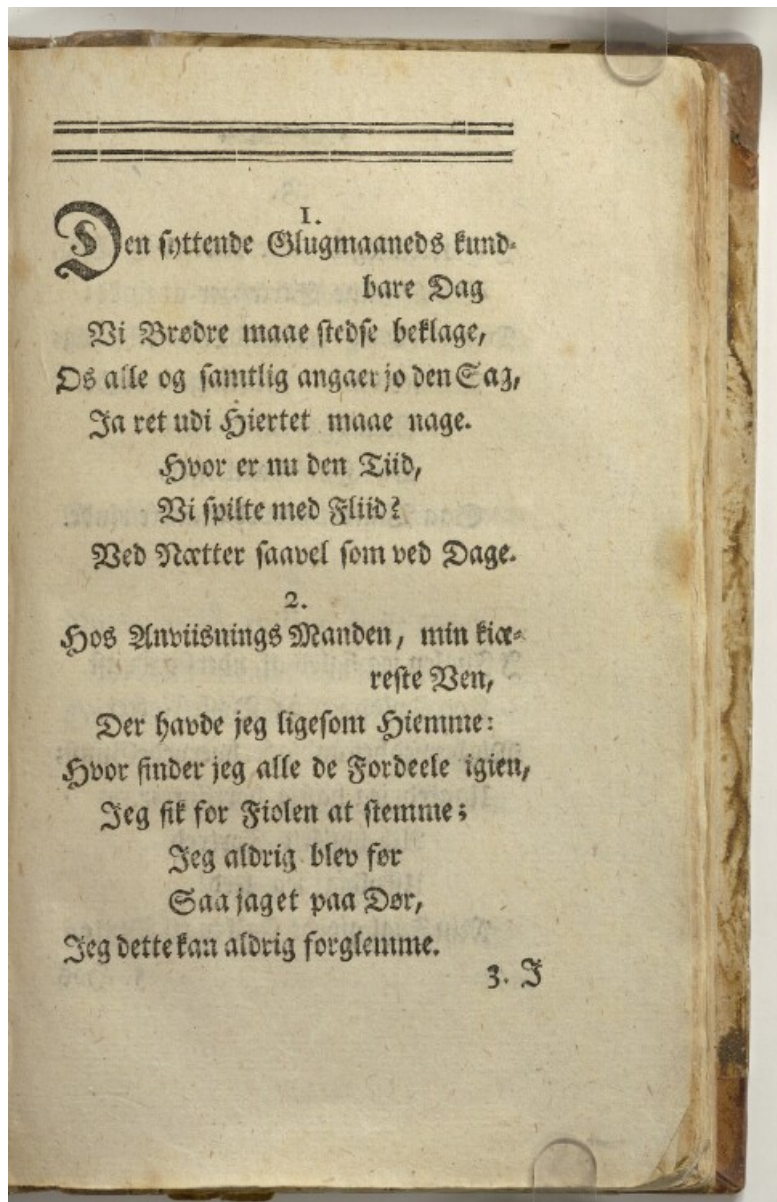
Anvendt udgave: Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 7

Ophavsret Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen.](#)

I.
Den søttende Blugmaanedes kund-
bare Dag

Vi Brødre maae stedse beklage,
Dø alle og samtlig angaar jo den Sag,
Ja ret udi Hjertet maae nage.

Hvor er nu den Tid,

Vi spillede med Glid?

Ved Nætter saavel som ved Dage.

2.

Hos Anvisnings Manden, min kære
reste Ven,

Der havde jeg ligesom Hiemme:

Hvor finder jeg alle de Fordeele igien,

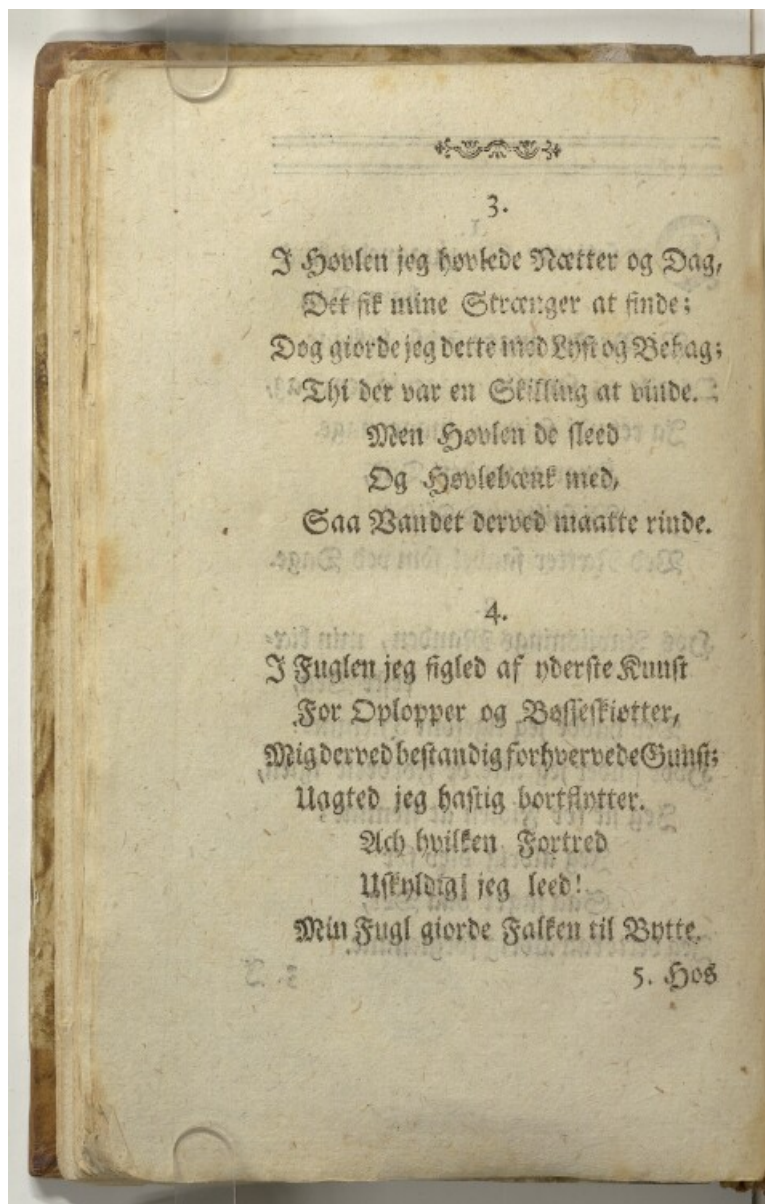
Jeg fik for Fiolen at stemme:

Jeg aldrig blev for

Saa jaget paa Dør,

Jeg dette kan aldrig forglemme.

3. S

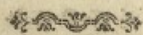
3.

I Hovlen jeg hørkede Nætter og Dag,
Det fik mine Strænger at finde;
Dog gjorde jeg dette med Lyf og Behag;
Thi det var en Skilling at vinde.
Men Hovlen de fleed
Og Høylebænk med,
Saa Bandet derved maatte rinde.

4.

I Fuglen jeg sigled af yderste Kunst
For Dopper og Basseskiotter,
Mig derved bestandig forhvervede Gunst;
Uagted jeg hastig bortskiotter.
Ach hvilken Fortred
Ufsindig! jeg leed!
Min Fugl gjorde Falken til Bytte.

5. Høst

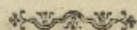
5.

Hos Ivenboen ogsaa jeg gjorde Bisit,
Dg ved hands berømte Madame
To gange hver Uge jeg havde mit Smit,
Som jeg matte viide at ramme.
Men Moring slog fra
Dg endtes nu, da
Madamen fik saadan en Skramme.

6.

Nu havde jeg ikkun et eneste Sted,
Der stod endnu sikker for Faren,
Hvorover man tænkte den sælles For-
tred
At undgaae, og løbe fra Snaren.
Man roelig der sov,
Ei tænkte paa Dø, ^{de}
Mindst vented at følge med Skaren.

7. Men

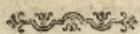
7.

Men som man nu best udi Noelighed var,
Sig Pøbelen monnet tillave
Dg raabte: naar vier med Naboen klar,
Paa Gienboen fat vi maae have;
Han vare Catholck,
Frantzock eller Pohlsck,
Bass, Cardinal, Tyrck eller Pave.

8.

Nu galk det at tale skiont hastig,
dog got,
Jeg gjorde hvad jeg kunde giore,
Dg raabte da ret som en god Patriot:
De Binduer maae J ey røre.
Ei ret eller slet
Jeg talte; men net,
Saaledes som J det vil høre.

9. Holt

9.

Holdt inde, thi det er et skikkeligt Huus,
Man der sig forlyste kan inde;
Paa Pohlsk og paa Russisk kan drikke
en Rums,
Og danse, om man faaer i Sinde.
Ald Ting til at staae
Madamen kan faae
Derfor maae I eder besinde.

10.

Da raabte den rasende Skare med Hast:
Luf op; thi vi kan ikke standse
Jeg raabte da atter: bryd ikke saa fast;
De skrege dog uden ald Sandse:
Med Tydsker, Polak,
Franzos og Cosak
Paa Dansek vi nu agter at danse.

II. Saa

11.

Saa dantsie de Contra med lystige
Spring,
Til Ruderne dantsie paa Gaden,
I Stuen de fejede hurtig omkring,
Hvem dansie nu better i Staden?
De brugte Gevalt
Og borttog alt,
End ogsaa til Raskelovns Pladen.

12.

Saa endtes vor Døye, saa endtes vor
Glid,
Vi hested ej, skiondt vi end saaede.
Nu Pobelens haver iblant os sat Splid,
Hvem det os tilforne vel spaaede?
Vi nedes nu til,
Skiondt nødigt vi vil,
Hver anden at bede om Naade.

